

Hétköznapi gondolatok ünnepi évfordulóra

Minden történelmi évforduló, immár hagyományosan, a visszaemlékezésre, a múlt felidézésére készítő, ünnepi alkalom. A mostani különlegesen az, hiszen hatvanéves pártunkat köszöntjük és vele azt a páratlan sűrűségű hat évtizedet, amely egyet jelent népünk történetének hősi harcokban, mélyreható forradalmi átalakulásokban leggazdagabb korszakával. Kivételes alkalom ez az évforduló újból felidézni azokat az önfeláldozó küzdelmeket,

amelyekben pártunk megedzódott és nagyra nőtt, azokat a történelemformáló győzelmeket, amelyekkel maradéktalanul igazolta mélyen gyökerező jelenvalóságát ebben a hazában, törhetetlen erejét és a követelmények növekedésével együtt izmosodó képességét arra, hogy biztos irányítúje legyen világunkat a *hic et nunc* jegyében forradalmasító történelmi folyamatnak.

Az ünnepi alkalom azonban mérhetetlenül többre kötelez. Túl a múltbanéző méltatásokon, amelyekkel gyűlések és szimpozionok, kulturális rendezvények és tudományos szessziók a hatvanadik évfordulónak illőn tisztelnek, felmérni mai önmagát a Holnap felelősségteljes vállalása érdekében — ez a párthoz legméltóbb ünneplés. Pártunk mindig is így cselekedett hat évtizedes történetének első pillanatától kezdve. A valósággal való kritikai szembesülésben, a jövő tudatos vállalásában, a forradalmi gyakorlattal való teljes azonosulásban adta kétségtelen bizonyosságot annak, hogy számára a létezés mindenekelőtt, és mindenekfelett, szüntelen megújulás.

A kommunista párt az a fajta forradalmi intézmény, amelynek ünnepléséhez aligha illik a múlttal, az elért sikerekkel kérkedő, harsány hurrázás. Sokkal inkább méltó hozzá a kritikai magaszembesítés. Márpedig azzal a szüntelenül megújuló igénnyel, hogy a Holnap magasabb szintű lehetőségeinek tudatában és birtokában túlléphessen a Ma történelmi korlátain. Pártunk számára a bíráló önszembesítés meghatározó létkövetelmény, történelmi fennmaradásának és fejlődésének parancsoló öntörvénye.

De mit is jelenthet a létének hetedik évtizedébe lépő pártunk számára az önazonosítás *itt és most* követelménye? Van-e és lehet-e valamilyen különleges indítéka, illetve értelme a számonkérő önszembesítésnek azok után, hogy a törvényenkívüliség és az üldöztetés legembertelenebb körülményei között is magasra tudta tartani a társadalmi és nemzeti felszabadulásért vívott harc messzevilágító fátyláját; azok után, hogy immár több mint egy emberöltő óta kormánypártként töretlenül vezeti dolgozó népünket a szocialista megújulás, a magasabb rendű civilizáció megteremtésének útján? Vajon ez a hat évtizedbe sűrített tömény történelem nem a leghitelesebb önazonosítás-e? Hiszen azóta, hogy hat évtizeddel ezelőtt megszületett, pártunk minden egyes tettével, kezdeményezésével, lépésével forradalmi önmagát oltotta bele ennek az országnak a történelmébe, olyan maradéktalan hűséggel, hogy e történelem minden egyes fordulata, minden mozzanata, pillanata márványba illő maradandósággal hirdeti: Ime, a párt!

Pártunk mindenkor a tudatos alkotásban, magában a történelmi műben határozta meg tömören és kifejezően a maga igazi lényegét. Azért tudott szilárdan helytállni, hivatásának méltón eleget tenni vérzivatarban és békés, alkotó építésben egyaránt, mivel a történelmet formálva, önmagát, önnön lényegét alakította, bontotta ki mind teljesebben. Ez nem is lehetett volna másként. Ma azonban ennek a törvényszerűségnek teljesebb érvényesülése új követelményt támaszt. A szocializmus sokoldalú kiteljesítése a tudatos történelemalakításnak azt a fokát fémjelzi, amelyen a párt számára a kritikailag tudatos önformálódás a forradalmi gyakorlat elsőrendű feltételévé lépett elő. Pártunk belépett abba a korba, amelyben kritikai tudatossággal szembe kell néznie a számonkérő önazonosítás felelősségteljes problematikusságával. A tudatosítás kritikai jellege ezúttal nemcsak külön hangsúlyt, de mindezen túl kivételesen sajtószzerű jelentést is kap. Annál is inkább, mivel a számonkérő önazonosítás kötelezettségét a pártévfordulót fényes sikerekkel köszöntő, pozitív eredménymérleg tudatában kell vállalni.

A hatvanéves pártnak tisztelegve, egyáltalán nem ünneprontás, ellenkezőleg, nagyon is az alkalomhoz illő kötelesség kritikailag újragondolni a történelmi tapasztalatot jogos intelmét. Mi is figyelmeztetne hitelesebben, mint éppen az ünneplés perce, arra, hogy a pártot is lehet elvont, társadalomfeletti hatalommá eszményíteni, kultuszt lehet köréje vonni, varázserővel felruházni. Hiszen maguk a párt-dokumentumok óvnak a leghatározottabban az effajta veszéllyel szemben. Emlékezzünk csak: éppen tíz esztendővel ezelőtt, a fél évszázados évfordulón nyitotta rá szemünket a párt főtitkára erre a jelenségre. Vajon nem mond-e önmagában is sokat ez az alkalmi apropó? „Szokássá vált — mutatott rá pártunk főtitkára —, hogy a pátról mint valami általános fogalomról beszéljünk, hogy idealizáljuk. Néha azonban megfélekedezünk arról, hogy végtére is a pártot emberek alkotják, hogy a párt története az emberek története, öntudata pedig az emberek öntudata.”

Talán sohasem volt annyira időszerű, annyira életbevágó, mint éppen ma, annak az igazságnak a tudatosítása, hogy a párt eszményesítése, általános fogalomná önállósítása, abszolutizálása olyan elidegenítő mechanizmusokat indít el, amelyek akarva-akaratlan valamiféle társadalomfeletti varázshatalom látszatát teremtik meg. Márpedig a pártnak nemcsak hogy nincs szüksége effajta látszatra, de egyenesen káros a forradalmi gyakorlatra nézve, hiszen az utópisztikus csodavárás önállóságra éretlen mentalitását szüli és táplálja. Mi kötelezhetne jogosabban, ha nem a hatvanadik életévét betöltő párt forradalmi érettsége, nyíltan szembenézni azzal a ténnyel, hogy az elidegenítő eszményítés olyan tudathatalmi viszonyok életre hívója lehet, amelyek elsenyvesztik a szabad, merész, újító gondolkodást, a kockázatokat is vállaló, forradalmi kezdeményezést, a bátor önálló cselekvést, a szabad, alkotó vitát? A kommunista mindenkinél inkább tisztában vannak — tisztában kell lenniük — azzal, hogy az eszményi hatalmak teremtése mögött mindig is az objektív viszonyoknak az élő tevékenység feletti uralma rejtőzik. Márpedig, pártunk programjának szavaival szólva, „forradalmárnak lenni, kommunista-nak lenni azt jelenti, hogy merészen kutadjuk az újat, mindig előre nézünk, a fejlődő irányába, hogy merészen gondolkozunk a tömegek forradalmi tapasztalatának fényében, s cselekszünk, hogy egyesítsük a tömegek erőfeszítéseit a társadalom forradalmi átalakítása érdekében“. Ha tehát a forradalmi gyakorlat igazi értelme a spontán viszonyok embert béklyózó uralmának a leküzdése, az objektív feltételek tudatos emberi birtokbavétele, úgy e gyakorlatra való érettség legfőbb próbatétele a határozott kommunista kiállás minden olyan jelenséggel szemben, amely a pártot elvont fogalomná idegeníti, önálló általános eszmévé abszolutizálja, hogy mindenható erővé eszményített látszatában a valóságos, élő forradalmi tevékenység fölé rendelje.

Bizonyos értelemben jogosnak tűnhet a kérdés: van-e helye a történelmi évfordulóra emlékező sorok között a párt profán szemlélete mellett érvelő gondolatoknak? Nos, mint ahogy a pártnak nincs szüksége bálványokat teremtő idealizálásra, eszményítő felnagyításra, felmagasztalásra, ugyanúgy a párt reális, józan megítélésének semmi köze a közönségest mércévé emelő profanizáláshoz, a mindenáron való prózaiság álláspontjához. A hazug illúziók lerombolása, a hamis bálványok ledöntése távolról sem azonos magának az eszmének, az elvnek a megtagadásával. Ellenkezőleg, csakis a kíméletlen kritikai-önkritikai hozzáállás szabaddíthatja fel igazán a meggyőződésből, az eszmei elkötelezettségből fakadó, cselekvő erőt. Annak a reális igazságnak a józan belátása, amelyet pártunk főtitkára ekképp summázott: „a párt sem nem jobb, sem nem rosszabb nálunk“, valóban illúziókat oszlat, de egyszersmind tettekre is serkent.

Ki más lehetne illetékes arra, hogy illúzióktól mentesen, józanul ítélje meg hazánk politikai vezetőjének valóságos helyzetét, képességeit, ha nem ő maga: a párt. Ez a kritikai önismeret, ellenőrzés, számonkérő azonosítás a kommunista párt lényegi sajátja. Ma már a nyugati politológia azzal büszkélkedhet, hogy külön önálló szakdiszciplínával rendelkezik a politikai párt lényegének tudományos igényű tanulmányozására. A jelenkori sztasziológiai kutatások keretében elméleti górcső alá kerül a politikai párt minden eleme, összetevője, szerkezete és működése, funkciói és válfajai, történeti múltja és jelene. Nos, minél inkább a pártatlanság igényével lép fel ez a szaktudomány, annál kevésbé lesz képes arra, hogy valamit is megragadjon a kommunista párt lényegéből, éppen azért, mivel ez a párt nem más, mint az eddigi hagyományos társadalmi rendet és emberi létmódot minden ízében felforgató, azt mélyrehatóan átalakító, forradalmasító történelmi mozgás szervezett, tudatos hordozója. Mint ahogy a szociológia vagy akár a lélektan, az antropológia vagy akár az anatómia önmagában képtelen az ember nembeliségét megismerni, ugyanúgy a politológia, illetve a sztasziológia is kínálhat ugyan kimerítő ismereteket a politikai párt valamennyi jellemzőjéről, mégis idegen és megfoghatatlan marad számára a kommunista párt valódi lényege. Per-

sze, egyáltalán nem azért, mintha ezt a pártot valamiféle különleges, a közönséges megismerés számára hozzáférhetetlen anyagból gyúrták volna. Az ember sem azért bizonyul megfejtethetetlen rejtélynek a megosztott tudomány számára, mintha valamiféle különleges, természetfeletti erő lakoznék benne. A dolog nyitja abban van, hogy az ember nembelisége nem eleve adotttság, tehát nem is teheti az ember megismerésének tárgyává, csak abban a mértékben és abban a formában, ahogyan történelmileg termeli. Csakúgy, mint maga az ember, a kommunista párt is, igazi lényege szerint, élő, eleven szubjektum, magamagát teremtő, formáló és szüntelenül megújító, tudatos cselekvés. Nincs ebben semmiféle különös titokzatosság, semmiféle rejtélyes csoda. Csupán azt kell világosan megérteni, hogy az ember, midőn tudatosan önmagára vonatkozik, midőn gondolkodásának és cselekvésének tárgyává teszi tulajdon magát, akkor egyszersmind meg is haladja — legalábbis a szubjektív lehetőségek szintjén — történelmileg adott önmagát, túl lép rajta, és így szubjektíve képessé válik arra, hogy mássá fejlődjék, minőségileg több legyen. Az ember történelmi önazonosítása ilyenképpen eleve feltételezi a meglévőnek pozitív tagadását is. Ha mindezt szem előtt tartjuk, rá kell eszmélnünk, hogy a fentebb idézett igazság, amely szerint a pártot maguk az emberek alkotják, nagyon is messzemenő jelentést hordoz. Korántsem elegendő pusztán azt nyugtázní, hogy a kommunista párt nem valamiféle különleges anyagból gyúrt szervezet, hiszen sem nem rosszabb, sem nem jobb az embereknél, akikből összetevődik. A kommunista ugyanis sohasem mérheti az embert a történelmi jelen átlagával. Számára az ember a nembeliség sokoldalú kibontásának, kiteljesítésének a felelősségteljes kötelezettségét a tudatosan szervezett mozgalom keretében, meggyőződésből vállaló, forradalmi cselekvéssel azonos. A kommunista párt szervezetében és tevékenységében intézményesülő forradalmi gyakorlat az ember nembeliségének legfőbb sajátját, a szüntelen önmeghaladást a mindennapi lét meghatározó követelményévé avatja.

A hatvanadik évfordulónak szóló tisztelgés kiváló alkalom a forradalmi hétköznapok kommunista jelentésének a tudatosítására. Már csak azért is, mivel az ünnepi visszaemlékezés azokat a történelmi idöket is megidézi, amelyekben a forradalom értelme egy pillanatra sem lehetett kérdéses. A forradalom értelmét nyilván könnyű felfogni, megérteni olyan viszonyok között, amelyek a társadalmat viszonylag egyértelműen a „Mi“ és a „Mások“ táborára hasítják. De van-e értelme a forradalmi gyakorlatnak az objektív közösségi viszonyok talapatán megvalósult társadalmi egység körülményei között? A helyzet valóban nagyot fordult, hiszen ma már a „Mi“-vel kell felvennünk a harcot, mégpedig azért, hogy „Mások“ lehessünk. Az önmagunkhoz való forradalmi, tehát kritikai-önkritikai viszonyulás bizonyos értelemben bonyolultabb, problematikusabb feladat minden korábbinál. Talán nem is csupán azért, mivel hosszú évszázadok és évezredek során úgyszólván belénk idegződött, mintegy természetünké vált az a történelmi létforma, amelyben a fennmaradás, a meglét diktálta önazonosítás csakis a másságot tagadó, kizárólagos és feltétlen öngazolás lehetett. Ambár úgy tűnik, ez a történelmi beállítottság a mindenáron való öngazolásra, éppen mivel a hatalom népi jellege és a társadalmi igazságosságra való céltudatos irányultsága az önazonosításnak pozitív tartalmat kölcsönöz, nemhogy teljesen elvesztette volna alapját, de bizonyos értelemben újabb ösztönzést kapott. Egy dolog mindenképpen bizonyos: a történelmi öngazolás valójában a meglét törvénye, a befejezettség, a lezárultság létkövetelménye. A szocialista forradalmi gyakorlatot vezérlő kommunista párt ezzel szemben magát a történelmi nyitottságot testesíti meg, arra hivatott, hogy szervezett, intézményes formában sokoldalúan kifejlessze és maradéktalanul felszabadítsa az ember szüntelen önmeghaladásának kollektív nembeli képességét. Számára ennél fogva a kritika—önkritika jegyében érvényesülő szüntelen önmeghaladás törvényszerű lét mód. Az önazonosítás számára nem más, mint maga a forradalmi önejlődés. Forradalmi önejlődésének mértéke pedig azoknak a társadalmi feltételeknek történelmi kimunkálása, amelyek lehetővé teszik mindenfajta társadalmi megosztottság, lényeges különbség és ezen belül párt és társadalom, párt és nép közti elkülönültség, megosztottság, az öket elválasztó különbségek fokozatos meghaladását. A kommunista párt számára ezért az öngazolás a korábbi jelentéssel éppenséggel ellentétes értelmet hordoz. Korántsem tételezi fel az öntisztázó elhatárolódást a forradalmi gyakorlat nehézségeivel, zökkenőivel, botladozásával, ellentmondásaival, esetleges kudarcaival szemben, kizárva ezáltal a tulajdon gyöngéivel való önszembesülést. Ellenkezőleg, éppen azok fenntartás nélküli, tudatos kritikai-önkritikai vállalásában igazolja töretlen kommunista álláspontját, forradalmi képességét arra, hogy újra meg újra meghaladja azokat.

Ez a fajta forradalmi próbatétel annál is problematikusabb, mivel azt a forradalmiságnak a hétköznapok építőmunkájává történő fegyelmezésével és állan-

dósításával lehet és kell elvégezni. Ki tagadhatná, hogy a szocialista forradalom eszméjéhez a mozgalom hősi korszakaiban szinte természetesen hozzátapadt a világmegváltó harc messianisztikus hite, eszméje? Leküzdeni ezt a romantikus illúziót, s méghozzá úgy, hogy az illúziórombolás ne ártson magának a forradalmi szellemnek, de képes legyen újjíteremteni azt — nos van-e ennél nehezebb, problematikusabb feladat? Ha igen, akkor az éppen a forradalmiság beépítése a szocialista hétköznapiakba. Bár az igazi történelem mindig is a mindennapoknak gondokból összeláncolódo, fárasztó egymásutánjában, a hétköznapi erőfeszítések és viaskodások felszín néma világában készült és érlelődött, emberalkotta mi-voltát a múltban csakis olyan vulkányszerű kitörésekben villanthatta fel, amelyeknek el kellett sülyeszteniük a hétköznapiakat, hogy az új világ piros betűs ünneppé kiálthassa ki diadalmas eljövételét. Való igaz, a kommunisták számára, kezdettől fogva, a történelem emberi formálása egybeesett a mindennapok forradalmi küzdelmeivel. Am legalább annyira igaz az is, hogy a mindennapok hősi áldozatvállalásai mögött mindig ott lángolt a nagy „végső harcba“ vetett romantikus hit. Lám, elérkezett az ideje annak, hogy az „ünnepes“ történelem illúzióját a hétköznapi forradalmiságnak szívós tudatával váltsuk fel.

A céltudatos emberi történelemformálás hétköznapiakra bontása korántsem jelenti a forradalom „hétköznapiasítását“ e szó hagyományos értelmében. A forradalmi folyamat nem hétköznapi jelenség, lényegét nem lehet és nem is szabad a hagyományos hétköznapiok szintjére és értelmére lefokozni. A mindennapokba oltva is, a forradalomnak meg kell őriznie tudatos történelemformáló jelentését, semmiféle megalkuvást nem ismerő, kritikai értelmét. Mi több, éppen a szocialista hétköznapiakkal érlelődő formájában kell elnyernie igazi, humanizált tartalmát. A hétköznapiok szüntelen újrakezdő, szívós harcában, munkájában kell levetköznie azt a harsány, látványos, ünneplő, külső, felszíni formát, amely a múltban tartalmi elidegenedettséget leplezte. A szocializmusnak magukban a mindennapokban kell szavatolnia a tudatos emberi történelemformálás lehetőségét, a forradalmiság szüntelen jelenvalóságát.

A kommunista párt élcsapat-funkcióját, vezető szerepének, e szerep növekedésének szükségességét is mindenekelőtt társadalmi gyakorlatunk, hétköznapiaink forradalmi tartalma, jellege indokolja. A párt hivatása, kötelessége hétköznapiakra bontani a békés építőmunkát oly módon, hogy azok valóban forradalmi tartalommal telítődjenek. A hétköznapiok forradalmi szellemének ápolása, fejlesztése távolról sem öncélú vagy netán szimbolikus feladat. Ma a forradalmi álláspont természetesen magában foglalja annak az igazságnak a felismerését, elismerését, tudatosítását és vállalását, hogy az emberidegen viszonyok elleni küzdelem korántsem ért véget. A hétköznapiok szívós, fáradhatatlan építőmunkája ezért csakis annyiban nyeri — nyerheti — el igazi értelmét, amennyiben a létfeltételek humanizálásának, az emberarcú társadalom megteremtésének a célját mozditja elő, viszi közelebb a megvalósításhoz. A XII. pártkongresszus dokumentumaiban körvonalazott célkitűzések nem egyszerűen a gazdasági-társadalmi fejlődés új, magasabb szintjének elérését írják elő, hanem egyben olyan fejlődést, amely újabb jelentős lépést tesz lehetővé az emberi emancipáció forradalmi útján. Az új, magasabb rendű minőség korántsem pusztán tudományos-műszaki vagy éppen társadalmi-technikai feladat, hanem mélységesen forradalmi követelmény is. Hiszen mi célja lehetne a magasabb hatékonyságnak a szocialista gyakorlat álláspontjáról, ha nem éppen az, hogy a lét emberi tartalmát, gazdagságát gyarapítsa, hogy előteremtse a társadalmi lét időbeli és térbeli feltételeit mindenki számára a tényleges egyéni önmegvalósításhoz? Vagy meg lehet-e igazán érteni a XII. pártkongresszus dokumentumainak államiságunk fejlődési irányát kijelölő gondolatait, anélkül hogy felismernénk a bennük megfogalmazódó időszerű feladat forradalmi lényegét, a hatalom közvetlen birtokbavételét szavatoló demokrácia kifejtésének követelményét?

A hétköznapiakra bontott forradalom olykor bizony sziszifuszi munkának tűnhet. A mindennapok vesződéseiben, erőfeszítéseiben nemcsak a vállalkozás történelmi nagysága sikkadhat el, de az előrelépés lehetősége vagy éppen valósága is jelentéktelenné bizonytalanodhat. Még ha maga a gazdaság látványos eredményekkel igazolja is rohamos fejlődését. A hétköznapiok forradalmi szelleméhez aligha illenek a nagy szavak. A hétköznapiok forradalmában a feladat igazi történelmi nagyságát csakis a már elért szint elégtelenségének kritikai tudata képes felmérni. Persze csak akkor, ha ez a kritikai tudat a szocialista gyakorlatot szervező, irányító és valóra váltó tudatos cselekvés forradalmi önkritikája. Erre annál is inkább szükség van, mivel a hatalmi viszonyok olyan ideologikus mechanizmusokban termelődnek újra, amelyek gyökerei a hagyományos mindennapi lét spontán, sztereotípiák uralta és előítéletekkel terhelt világába nyúlnak vissza. Itt az

ideje annak, hogy ezek a mechanizmusok a forradalmi hétköznapok gyakorlati ellenőrzése alá kerüljenek, ami csakis azzal a feltétellel lehetséges, ha a kommunisták magatartását, cselekvését az a kritikai megértés, az a forradalmi tudat vezérli, hogy minőségük, funkciójuk nem valamiféle különleges jog, nem természetes kiváltság, hanem éppenséggel a legmesszebbmenő felelősséget hordozó, elkötelezettségi viszony. Különös nyomatékkal húzta alá ennek az igazságnak az időszerűségét a párt tavaly októberi plenárisa, amikor hangsúlyozta: „Abból kell kiindulnunk, hogy a pártzerveknek, a kommunistáknak nincsenek és nem is lehetnek külön jogaik vagy kedvezményeik.“

A hétköznapok forradalmasítása óhatatlanul megköveteli a hagyományos hatalmi tudatnak a lebontását a mindennapi gyakorlat józan, kritikai önismeretére. A jelen konkrét, mindennapi valósága nemcsak az alkalmas közeget kínálja a forradalmi cselekvés reális önszembesüléséhez, de egyedüli hiteles próbaköve is a forradalmi önmeghaladásra való képességnek és készségnek.

Nem edződhet, nem szívósodhat a forradalmi gyakorlat mindennapivá anélkül, hogy meg ne kérdőjeleznék újra meg újra a kommunista jelző jelentését, tartalmát. Ha valahol, hát éppen a forradalmi hétköznapokban derül ki, hogy ez a minőség a legkevésbé sem valami kész, egyértelmű adottság. Nem, hiszen hétköznapiságában a tevékenység nem ismeri — nem ismerheti — a forradalmira és nem-forradalmira osztottság magától kínálkozó egyértelműségét. Akárcsak magát a létet, a mindennapokban a forradalmiságot is naponta újra kell termelni, teremteni. A mindennapi újrakezdés kényszerű bizonyosságában ezért kommunistának lenni bizonyos értelemben nehezebb, mint a nagy történelmi kihívások hősi korszakaiban. A mindennapok heroizmusa számára nem állanak készen a bátor kiállásra hívó barikádok. A hétköznapok egymásra torlódó közönséges problémáiban kell újra meg újra kitapintania, felfedeznie az elvi helyzet ütközéspontjait, és kell felismernie a forradalmi, a kommunista hozzáállás időszerű, konkrét értelmét, követelményét. Aligha képes erre, amíg az elvi álláspontot és a hétköznapok konkrét problémáit különállókként tekinti. Nem lehet kommunista módon azonosulni az elvi politikával a mindennapok problémáitól függetlenül, már csak azért sem, mivel az elvi vonal a maga tulajdonképpeni értelmét végeredményben a hétköznapok konkrét problémákban, azok megoldásának mértékében és mikéntjében nyeri el.

A hatvanéves párt köszöntése nem egyszerűen ünnepi tisztelgés. Sokkal több annál. Illő, talán a legillőbb alkalom arra, hogy komolyan elgondolkodjunk a kommunista elkötelezettség mai jelentésén, hogy újragondoljuk a forradalmi hétköznapok problémáinak a világánál a tudatos történelemformálás reánk váró feladatait. Számon kérni valódi emberi mivoltunkat, emberi teljességünket a forradalmi hétköznapokban — erre kötelez az ünnepi évforduló, hogy végiggondolt tudatossággal vállalhassuk a mindenkori igazság „itt és most“-felelősségét: a párt olyan, amilyenek mi vagyunk!

